

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/27/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114231850
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2114231850.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Martina Valentová, v právnej veci žalobcu: AB 2 B.V., reg. č. 572 79 667, so sídlom Amsterdam, Strawinskylaan č. 933, 1077XX, Holandské kráľovstvo, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., IČO: 47 234 679, so sídlom Trenčín, 1.mája 173/11, proti žalovanému: X. V., nar. X.XX.XXXX, adresa I., R. XXX/XX, o zaplatenie 2.061,90 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 24C/268/2015-56 zo dňa 13.11.2018 voči zamietajúceму výroku II., t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. vrátane závislého výroku III. o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 825,60 Eur, vyčíslený úrok z omeškania vo výške 97,09 Eur, úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 825,60 Eur od 4.12.2014 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 9, § 488, § 489, § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 497 Obchodného zákonníka, ako aj ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) a § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, a vecne tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 2.061,90 Eur, úroku z omeškania vo výške 242,49 Eur, úroku z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 2.061,90 Eur od 4.12.2014 do zaplatenia, titulom pohľadávky z úverovej zmluvy č. 4104079911. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 27.4.2011 zmluvu o úvere č. 4104079911, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému bezúčelový úver vo výške 2.000 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 84 mesačných splátkach vo výške 58,41 Eur, ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 27,49%, priemerná hodnota RPMN 17,44%, RPMN bola uvedená vo výške od 31,1% do 32,3%, celková čiastka splatná spotrebiteľom bola dojednaná vo výške 4.560,36 Eur. Žalovaný zaplatil z poskytnutého úveru sumu 1.174,40 Eur. Listom zo dňa 28.6.2013 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému zosplatenie úveru z dôvodu omeškania s úhradou záväzkov a vyzval ho na splatenie dlžnej čiastky vo výške 2.337,46 Eur do 15 dní od odoslania výzvy. Pohľadávka voči žalovanému bola postúpená zo spoločnosti právneho predchodcu žalobcu na žalobcu. Predmetnú zmluvu o úvere súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, na základe čoho ju podrobil kontrole v zmysle

zákona o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“). Zistil, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), g), j) a k) ZoSÚ, teda podľa písm. f) údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keď lehota splatnosti je určená len ako 84 mesiacov po poskytnutí úveru do 15. dňa v poslednom mesiaci, pričom údaj o dobe trvania zmluvy neobsahuje zmluva vôbec. Zmluva neobsahuje ani celkovú výšku spotrebiteľského úveru, keď suma uvedená v zmluve je uvedená v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa, t. j. vo výške 4.560,36 Eur, pričom správna výška je 4.906,44 Eur (ako 84 mesačných splátok po 58,41 Eur). Ďalej v zmluve chýba ročná percentuálna miera nákladov, nakoľko v zmluve sa nachádza nejednoznačný údaj od 31,1% do 32,3%, pričom RPMN musí byť uvedená jednoznačne, nie ako percentuálne rozpätie. Napokon v zmluve chýba uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Nedodržanie týchto náležitostí spôsobuje, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 ZoSÚ. Nakoľko žalovaný čerpal úver vo výške 2.000,- Eur a ku dňu rozhodnutia súdu uhradil sumu 1.174,40 Eur, zaviazal súd žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 825,60 Eur, ako rozdiel medzi reálne poskytnutými finančnými prostriedkami a uhradenou sumou, vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

3. Ohľadom nároku žalobcu na zaplatenie poistného v sume 20,60 Eur súd uviedol, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere v časti poistenie výdavkov, ktorá nebola individuálne dojednaná, sa uvádza len zvolený súbor poistenia balíček premium, výška 4,12 Eur mesačne (7,58% z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia). Zo zmluvy a jej spoločných ustanovení nie je možné vyvodiť záver, že bola uzatvorená konkrétna poistná zmluva so základnými obsahovými náležitosťami v zmysle § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka (výška poistného plnenia, výška poistného, splatnosť poistného, stanovenie, či ide o jednorazové alebo bežné poistné, poistná doba, údaj o tom, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie práv a povinností zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty) a nie je ani zrejmé, kto je poisťiteľ z poistnej zmluvy. Predovšetkým pre poistnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka predpísaná písomná forma a žalobca žiadnu písomnú poistnú zmluvu so základnými náležitosťami (tzv. zákonné minimum) súdu nepredložil. Žalobca tak nepreukázal súdu existenciu poistnej zmluvy, z ktorej by mu vyplýval nárok na zaplatenie poistného v sume 20,60 Eur, a preto považoval súd tento nárok za nedôvodný a žalobu aj v tejto časti zamietol.

4. Žalobcovi súd priznal tiež úrok z omeškania v uplatnenej výške 8,5% ročne, avšak len z priznanej sumy 825,60 Eur od 17.7.2013 do 3.12.2014, t. j. vo výške 97,09 Eur a vo výške 8,5% ročne zo sumy 825,60 Eur od 4.12.2014 do zaplatenia, keďže výzva na zaplatenie dlžnej sumy bola žalovanému odoslaná dňa 28.6.2013, žalobca v nej určil žalovanému lehotu na plnenie do 15 dní od odoslania tejto výzvy, teda do 13.7.2013. Žalovaný však dlžnú sumu neuhradil, preto sa nasledujúcim dňom 14.7.2013 dostal do omeškania, pričom žalobca žiadal priznať úrok z omeškania až od 17.7.2013. Súd mal preukázanú výšku úrokovej sadzby ku dňu omeškania 14.7.2013, ktorá bola vo výške 0,5% zverejnená na webovej stránke N., t. j. 0,5% + 8 bodov, spolu výška 8,5% ročne. Vo zvyšnej časti požadovaného úroku z omeškania, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s čl. 4 a čl. 17 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), avšak v spore prevažne úspešnému žalovanému (čistý úspech 20%) náhradu trov konania nepriznal, pretože mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

6. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho zamietajúceho výroku II. podal odvolanie prostredníctvom svojho právneho zastúpenia žalobca a navrhol rozsudok v tejto časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby v napadnutej časti odvolací súd rozhodnutie zmenil a priznal žalobcovi náhradu trov konania. Ako odvolacie dôvody uviedol tie, ktoré vyplývajú z § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Argumentoval tým, že sa nestotožňuje so závermi súdu o absencii údajov v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), g), j) a k) ZoSÚ v zmluve o úvere zo dňa 27.4.2011. Pokiaľ ide o uvedenie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, t. j. lehoty splatnosti, táto je uvedená pod bodom 49. ako 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15 dňa v poslednom mesiaci. Aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ dosiahnutý. Spôsob akým veriteľ určil dĺžku trvania v zmluve o úvere nemôže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto, ak súd rozhodol o sankcii za absenciu predmetnej

náležitosti, t. j. že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, takúto sankciu, v súlade s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15, je nutné považovať za neprimeranú. Na tomto mieste žalobca poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 15.1.2018, sp. zn. 10Csp/90/2017 a rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 21.11.2017, sp. zn. 17Csp/158/2017. Ďalej žalobca uviedol, že RPMN je v úverovej zmluve uvedená správne. Samotný zákon č. 129/2010 Z. z. nestanovuje, že táto hodnota musí byť uvedená jednoznačne jedným konkrétnym číslom. Žalobca nepovažuje hodnotu RPMN za neuvedenú, nakoľko rozmedzie je zanedbateľné. Okrem toho bola žalovanému zaslaná aj presná hodnota RPMN v závislosti odo dňa, kedy došlo k reálnemu čerpaniu finančných prostriedkov, s čím samotný žalovaný súhlasil. Z popisu jednotlivých položiek vzorca na výpočet RPMN v zmysle prílohy zákona č. 129/2010 Z. z. je zrejmé, že pri výpočte RPMN zohráva dôležitú úlohu aj presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov. Žalobca mal záujem poskytnúť klientovi korektne presnú a reálnu hodnotu RPMN, pričom po zaslaní finančných prostriedkov, bola žalovanému presná hodnota RPMN oznámená. V odôvodnení súd len deklaratórne konštatuje, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nejednoznačne bez jej ďalšieho rozboru. Tu žalobca poukázal na závery rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 21.3.2018 sp. zn. 9Csp/188/2017 a v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/24/2017. Pokiaľ ide o uvedenie celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom, žalobca poukázal na znenie ust. § 2 písm. g) a h) zák. č. 129/2010 Z. z. Ďalej dôvodil, že v samotnej zmluve je poistenie uvedené ako „Poistenie výdavkov (dobrovoľné).“ Pokiaľ by klient o poistenie záujem nemal, v príslušnej kolónke by bolo uvedené „bez poistenia.“ Žalovaný si zvolil Balíček Premium, ktorým sa stáva poisteným pre prípad dlhodobej pracovnej neschopnosti, straty pravidelného zdroja príjmu a ďalej pre prípad invalidity alebo smrti následkom úrazu; úhrada za poistenie premium 4,12 Eur mesačne (7,58% z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia). Žalovaný podpisom zmluvy potvrdil, že sa oboznámil s obsahom uvedenej poisťovnej zmluvy č. 19100826/2009 uzatvorenej medzi spoločnosťou, ako poisťovníkom a Českou pojišťovnou Zdraví, a.s. IČ: 49240749, ako poisťiteľom, vrátane znení Zvláštnych poisťovacích podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, čo sa uvádza v samotnej úverovej zmluve a čo žalovaný žiadnym spôsobom v konaní nevyvrátil. Predložené boli aj úverové zmluvné podmienky, v ktorých boli v Hlave 13. s názvom Poistenie vymedzené všetky potrebné informácie, ako aj v Informáciách o poistení dohodnutých predmetnou poisťovacou zmluvou. V zmluve je jasne uvedené: „Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o hotovostnom úvere (ďalej iba „ÚZ“) sú Úverové podmienky (ďalej iba „ÚP“) spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. (ďalej iba „Spoločnosť“). Dolupodpísaný klient svojim podpisom potvrdzuje, že prevzal ÚP s kódom ISH110, je s nimi oboznámený, že sú mu všetky ich ustanovenia zrozumiteľné, považuje ich za dostatočne určité a prejavuje súhlas byť viazaný týmito podmienkami. Podľa žalobcu predmetné ustanovenia nemusia byť uvedené v jednom dokumente, t. j. v úverovej zmluve, za predpokladu, ak tieto sú vyhotovené písomne v inom dokumente alebo zachytené na inom trvalom nosiči a zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje jednoznačný a presný odkaz na tieto písomnosti, alebo iné trvalé nosiče. Žalobca teda súdu riadne preukázal, že k uzatvoreniu poistenia medzi žalobcom a žalovaným došlo. Pri prepočte celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom je teda nevyhnutné odpočítať od sumy 4.906,44 Eur (84x 58,41 Eur) úhradu za poistné 346,08 Eur (84x 4,12 Eur) a výsledkom je suma uvedená v úverovej zmluve č. 4104079911, ako celková čiastka splatná spotrebiteľom 4.560,36 Eur. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Okresného súdu Brezno zo dňa 19.9.2017 sp. zn. 4C/40/2014 a rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 20.3.2018, sp. zn. 16C/30/2017. Pokiaľ ide o dodržanie zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, žalobca zastáva názor, že predmetná náležitosť je v úverovej zmluve uvedená v súlade so zákonným ustanovením. Informácie o splátkach sú upravené v časti textu zmluvy označeného ako „Úver,“ kde sú obsiahnuté presné údaje o výške mesačnej splátky 58,41 Eur pod bodom 39., o počte splátok 84 pod bodom 40., o lehote splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci pod bodom 49. a tiež o termínoch splatnosti splátok, kde je uvedené: „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Uvedené je plne v súlade s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15. Vzhľadom na skutočnosť, že smernica 2008/48/ES obsahuje úplnú harmonizáciu pokiaľ ide o náležitosti spotrebiteľskej zmluvy o úvere uvedené v článku 10 ods. 2, členské štáty nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej úprave vyžadovať náležitosti nad rámec náležitostí uvedených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES. Žalobca sa na tomto mieste dovoláva princípu právnej istoty. V zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ teda zmluva nemusí spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Preto sa žalobca dovoláva eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm.

k) ZoSÚ. Členské štáty EÚ majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade so smernicami, a to s poukazom na rozhodnutia C-106/77 Simmenthal, C-14/83 Colson and Kamann C-106/89 Marleasing, C-397/01 Pfeiffer a i. Predmetné ustanovenie zákona je potrebné vykladať z pohľadu „princípu právnej istoty“ a z pohľadu „princípu eurokonformného výkladu právnej normy.“ Náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je v úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením ZoSÚ v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výšku, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo je potvrdené aj v zmysle uvedeného rozsudku. Napokon žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.2.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017, podľa ktorého v zmluvách uzatváraných podľa ZoSÚ nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis plátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Tiež podľa rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 15.1.2018, sp. zn. 10Csp/90/2017 by členské štáty nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica neupravuje.

7. Žalovaný odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania prípúšťal (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), pričom dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom zamietajúcom výroku II. vrátane závislého výroku III. o trovách konania vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd dospel k správne právnemu záveru v napadnutej časti, keď pri aplikácii § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) a § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. ustálil, že predmetný úver je pre chýbajúce náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vyhovujúca časť rozsudku vo výroku I. nebola napadnutá odvolaním, nadobudla právoplatnosť a nestala sa predmetom odvolacieho prieskumu. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

10. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

11. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, odvolacích argumentov žalobcu, ako aj obsahu úverovej zmluvy zo dňa 27.4.2011, dospel odvolací súd k záveru, že je potrebné prisvedčiť odvolateľovi v tom, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (t. j. ku dňu 27.4.2011), ktoré hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

12. Európsky súdny dvor v rozsudku z 9.11.2016 vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej (ďalej len Rozsudok) konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok

spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

13. Cit. Rozsudok ESD konštatoval, že smernica 2008/48 bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice.

14. Vychádzajúc z účelu Smernice, ako aj právnych záverov vyjadrených v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., odvolací súd uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Obdobný právny názor vyjadril Najvyšší súd potom aj v ďalších svojich rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/56/2018 z 17.4.2018 a sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23.4.2018.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetná úverová zmluva zo dňa 27.4.2011 obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, preto záver prvoinštančného súdu o tom, že predmetný úver sa považuje v dôsledku absencie tohto údaja za bezúročný a bez poplatkov nie je opodstatnený.

16. V celom rozsahu sú však dôvodné závery súdu prvej inštancie o tom, že v predmetnej úverovej zmluve absentujú náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) a j) ZoSÚ, t. j., podľa písm. f) doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a podľa písm. j) ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, z ktorého dôvodu bolo potom skutočne dôvodným v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy považovať predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

17. Neobstojí pritom odvolacia argumentácia žalobcu, že konečná splatnosť je pre spotrebiteľa zrozumiteľne uvedená pod bodom 49. Pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, z pripojenej zmluvy o

úvere vyplýva, že je v nej len údaj „lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“. V zmluve je potom ďalej obsiahnutý text: „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka.“

18. V zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, zmluva musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Z tohto ustanovenia je zrejmé, že zákon jednoznačne nevymedzuje, akým spôsobom má byť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru v zmluve uvedená, avšak základnou všeobecnou požiadavkou je, aby bola v zmluve táto náležitosť uvedená jasne a zrozumiteľne, bez ťažkosti a s istotou určiteľným spôsobom. Cieľom resp. účelom tohto ustanovenia je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal deň poslednej splátky úveru, teda termín jeho konečnej splatnosti, resp. teda aby vedel, dokedy bude povinný predmetný úver splácať. Účel tohto ustanovenia je naplnený vtedy, ak uvedenie termínu končenej splatnosti v zmluve umožňuje spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum poslednej splátky. Podľa názoru odvolacieho súdu pritom citované ustanovenie nie je možné vykladať tak, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve definovaný výhradne jednoznačným dátumom, teda konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Obdobný názor vyslovil SD EÚ vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia c/a Klára Biróová, keď uviedol, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

19. V danom prípade však v texte predmetnej zmluvy nie je vôbec výslovne určená konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, je tam uvedená len lehota splatnosti, a to 84 mesiacov po poskytnutí úveru s tým, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru a každá ďalšia splátka je splatná vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci. Splatnosť prvej splátky je tak určená od v čase uzavretia zmluvy neurčitého momentu poskytnutia úveru, na základe čoho nie je možné odvodiť ani splatnosť poslednej splátky, preto spotrebiteľ v čase uzavretia predmetnej zmluvy ani na základe vyššie uvedeného opisného spôsobu s určitosťou nevie, kedy bude úver konečne splatný. Pre určenie konečnej splatnosti nemôže byť dostačujúce, že v zmluve je uvedená splatnosť každej splátky a ich počet, ktoré sú aj inak samé osebe podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lebo keby zákonodarca bol toho názoru, že tieto údaje pre orientáciu spotrebiteľa postačujú, nezakotvil by ako osobitnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, a to výslovne termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Odvolací súd iba podotýka, že pokiaľ ide o údaj o dobe trvania zmluvy, tento je uvedený v Hlave 7 § 1 Úverových zmluvných podmienok. S poukazom na vyššie uvedené teda aj podľa názoru odvolacieho súdu podstatná náležitosť spotrebiteľskej zmluvy o úvere - termín konečnej splatnosti úveru, v predmetnej zmluve absentuje.

20. Ďalej odvolací súd riešil odvolaním nastolenú otázku, či predmetná zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. - a to celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

21. V bode 38. úverovej zmluvy je uvedené, že celková čiastka splatná spotrebiteľom je 4.560,36 Eur, avšak táto suma nezodpovedá násobku uvedenej mesačnej splátky s uvedeným počtom splátok (58,41 Eur x 84), čo predstavuje značne vyššiu sumu až 4.906,44 Eur, ako na to správne poukázal i prvoinštančný súd. Tu je nutné zdôrazniť, že neobstojí argumentácia žalobcu, že pri prepočte celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom je nevyhnutné od sumy 4.906,44 Eur (84x 58,41 Eur) úhradu za poistné 346,08 Eur (84x 4,12 Eur) a výsledkom je suma uvedená v úverovej zmluve ako celková čiastka splatná spotrebiteľom 4.560,36 Eur. Podľa § 2 písm. h) ZoSÚ je celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Zároveň podľa § 2 písm. g) ZoSÚ, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Vzhľadom na uvedené mala byť v zmluve uvedená celková čiastka splatná

spotrebiteľom vrátane účtovaného poistného, teda v sume 4.906,44 Eur. V úverovej zmluve však bola uvedená suma pre spotrebiteľa zavádzajúco nižšia len 4.560,36 Eur (čo je rozdiel až o 346,08 Eur), čo mohlo ovplyvniť správanie spotrebiteľa pri uzatváraní predmetnej zmluvy, najmä pokiaľ ide o posúdenie svojej schopnosti splniť uvedený záväzok, ako aj pokiaľ ide o posúdenie výhodnosti tohto záväzku pre spotrebiteľa.

22. Napokon sa odvolací súd stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o absenciu ďalšej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, a to uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere s tým, že sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Pokiaľ žalobca dôvodil tým, že samotný zákon č. 129/2010 Z. z. nestanovuje, že táto hodnota musí byť uvedená jednoznačne jedným konkrétnym číslom, pričom rozmedzie uvedené v zmluve je zanedbateľné a žalovanému bola presná hodnota RPMN zaslaná v závislosti odo dňa, kedy došlo k reálnemu čerpaniu finančných prostriedkov, keď pri výpočte RPMN zohráva dôležitú úlohu aj presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov, odvolací súd má naopak za to, že uvedenie RPMN vo forme rozpätia dvoch hodnôt nie je v súlade nielen s ust. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ako ani s čl. 3 a čl. 19 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Z uvedených ustanovení totiž tiež vyplýva, že RPMN sa musí vyjadriť jedným presným percentuálnym podielom. Podľa čl. 3 písm. i) smernice 2008/48 predstavuje RPMN celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, vyjadrené ako percento ročne z celkovej výšky úveru, teda vyžaduje sa stanoviť presný percentuálny podiel. Z čl. 19 ods. 1 smernice 2008/48 v spojení s časťou I prílohy I tejto smernice vyplýva, že RPMN sa vypočíta podľa matematického vzorca, ktorý je uvedený v tejto prílohe a mal by s presnosťou na jedno desatinné miesto odrážať všetky existujúce alebo budúce záväzky dohodnuté medzi veriteľom a spotrebiteľom. Dodržanie uvedených požiadaviek môže viesť len k jedinému konkrétnemu výsledku, ktorý je vyjadrený s presnosťou na jedno desatinné miesto. Účelom je predovšetkým zabezpečiť, aby spotrebiteľ dostal pred uzavretím zmluvy o úvere primerané informácie najmä o RPMN, čo mu umožní porovnať tieto miery u iných dodávateľov, a teda posúdiť výhodnosť poskytovaného úveru. Zároveň, ak by bolo prípustné upraviť v zmluve o úvere RPMN nie ako jednu konkrétnu hodnotu, ale ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu, nebolo by splnené kritérium zrozumiteľnosti a stručnosti stanovené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48. Toto kritérium je pritom podstatné na to, aby mohol spotrebiteľ poznať svoje práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere. Použitie rozpätia RPMN však môže nielen sťažiť posúdenie celkových nákladov úveru, ale tiež môže uviesť spotrebiteľa do omylu, pokiaľ ide o skutočný rozsah jeho záväzku. V tejto súvislosti nie je relevantná okolnosť, ktorú uvádzal žalobca, že v čase uzavretia zmluvy dodávateľ nepozná ešte dátum čerpania úveru. Ust. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ vyslovene upravuje, že dodávateľ má vychádzať z údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, pričom veriteľ môže na presný výpočet RPMN uplatniť dodatočné predpoklady na výpočet RPMN upravené v Prílohe II. bod II. ZoSÚ (rovnako Príloha I bod II. smernice 2008/48). Cieľom týchto dodatočných predpokladov je uľahčiť jednotný výpočet RPMN, preto nemožno tvrdiť, že ak sú tieto skutočnosti neznáme, je uvedenie RPMN ako jednej konkrétnej hodnoty nemožné. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, tak jednoznačne musí byť RPMN uvedená v zmluve ako jedna konkrétna hodnota a nie ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu. Uvedený nedostatok nemožno považovať za odstránený ani tým, že bolo konkrétna hodnota RPMN žalovanej oznámená dodatočne, nakoľko je podstatné, aby uvedenú informáciu mala k dispozícii už v čase uzatvárania samotnej úverovej zmluvy.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené, pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) a j) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, potom dospel súd prvej inštancie k správne mu záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, považuje za bezúčelný a bez poplatkov.

24. Napokon sa odvolací súd stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade žalobca nepreukázal, že by došlo k platnému dojednaniu poistenia. Predovšetkým nepreložil poistnú zmluvu v súlade s ust. § 788 a § 791 ods. 1 OZ. V úverovej zmluve zo dňa 27.4.2011 je v bode 53 uvedené len toľko, že klient podpisom zmluvy súhlasí s tým, aby bol poistníkom poistený pre prípad dlhodobej pracovnej neschopnosti, straty pravidelného zdroja príjmu a ďalej pre prípad invalidity alebo smrti následkom úrazu s tým, že úhrada za poistenie Premium je 4,12 Eur mesačne. Ďalšie náležitosti sú potom uvedené v Hlave 13 Úverových zmluvných podmienok. Z formy a obsahu úverovej zmluvy a jej úverových zmluvných podmienok je zrejmé, že ich text bol vopred pripravený veriteľom pre neurčitý počet

budúcich spotrebiteľov a ak by aj žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť sa podrobne s textom tejto zmluvy pred jej podpisom, nesporne nemohol ovplyvniť ich obsah pokiaľ ide o dojednanie poistenia v bode 53. zmluvy, nakoľko v tomto bode nie je uvedená žiadna možnosť, pokiaľ by klient s dojednaním poistenia nesúhlasil. Ustanovenie bodu 53. úverovej zmluvy, preto s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno považovať za individuálne dojednané. Je nesporné, že žalovaný ako spotrebiteľ nemal žiadnu reálnu možnosť ovplyvniť obsah tohto vopred veriteľom navrhnutého a fixne formulovaného dojednania týkajúceho sa uzatvorenia poistnej zmluvy, mohol iba zmluvu ako celok odmietnuť, alebo ju prijať spolu s ustanovením o poistení. Súd má za to, že v úverovej zmluve žalobca v bode 53. vopred vnútil konajúcej osobe - žalovanému aj iný úkon než iba ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jeho záujmu (získanie úveru). Ako totiž vyplýva z danej predtlačky úverovej zmluvy, konajúca osoba - žalovaný sa súčasne jedným a tým istým podpisom na predmetnej listine podpísal aj pod tú časť predtlačky listiny, ktorá sa týka absolútne iného právneho vzťahu, a to uzatvorenia poistenia, pričom žiadnym spôsobom nemohol prejaviť svoju vôľu, že o takéto poistenie nemá záujem, prípadne za iných podmienok, nemal možnosť ani zvoliť si príslušného poisťovateľa. Teda, ak chcel žalovaný získať spotrebiteľský úver, čo bolo primárne jeho pohnútkou k vstupu do právneho vzťahu so žalobcom, nemal na výber a musel podpísať predloženú predtlač listiny, ktorá v sebe obsahovala aj záväzok uzatvoriť poistnú zmluvu. V tomto prípade sa tak dá usudzovať na nedostatok vôle konajúcej osoby spotrebiteľa - žalovaného vstúpiť do iného zmluvného vzťahu, ako bol primárne vo sfére jeho záujmu, pričom v dôsledku nemožnosti akejkoľvek zmeny predtlačky predloženej listiny koná neuvážene a nevedome aj s účinkami smerom k uzavretiu sekundárneho právneho úkonu, s čím dodávateľ už vopred kalkuluje. S poukazom na uvedené dôvody je takýto právny úkon spotrebiteľa - žalovaného, teda dojednanie o uzatvorení poistnej zmluvy neplatný s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca v podstate týmto spôsobom využil svoje postavenie ako dodávateľa a porušil zmluvnú slobodu žalovaného, keď mu nanútil vlastne podpisom jednej zmluvy podpísať ďalšiu, ale bez bližšie dohodnutých podmienok, iba s odkazom na ďalšiu zmluvu. Uvedený postup žalobcu sa dá s poukazom na už uvedené dôvody kvalifikovať aj ako nekalá praktika, ktorá v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nemôže požívať právnu ochranu a je v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov zakázaná. Vzhľadom na uvedené je dojednanie medzi zmluvnými stranami úverovej zmluvy o uzavretí poistenia v bode 53. zmluvy v rozpore s ustanovením § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko nebolo urobené slobodne a vážne, ako aj v rozpore s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, a preto je neplatné. Žalobca tak nemá nárok na poplatok za poistenie vo výške 4,12 Eur mesačne. Pokiaľ potom súd prvej inštancie nárok žalobcu na zaplatenie poplatku za poistenie v sume 20,60 Eur zamietol, postupoval správne.

25. S poukazom na uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. ako vecne správny, včítane závislého výroku III. o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) s použitím ust. § 387 ods. 1 CSP <. potvrdil.

26. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

27. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

28. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonan žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčísľil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

31. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

32. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcou. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

33. Odvolací súd potom hoci úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, s odkazom tiež na obdobný záver NS SR v rozhodnutí z 26. 10. 2016 sp. zn. 6 Cdo 544/2015.

34. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku

a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).